

Arrest

nr. 259 477 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. WIES die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart over de Syrische nationaliteit te beschikken, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 29

oktober 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel, dat een omzetting is in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die reeds dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Waar er in het verzoekschrift op wordt gewezen dat de geldigheid van verzoekende partij haar verblijfstitel in Griekenland is verstreken en dat het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of verzoekende partij en haar kinderen effectief in Griekenland nog van een internationale beschermingsstatus genieten en of deze vandaag de dag nog steeds geldig is in geval van terugkeer naar Griekenland, gelet op hun verblijfstitel die verstreken is, wijst de Raad er vooreerst op dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds.

Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Ze brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad wijst er in dit verband vervolgens op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op de in het administratief dossier opgenomen informatie van de Griekse asielinstanties, met name hun schrijven van 12 augustus 2020, waaruit blijkt dat op 19 juni 2017 aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus werd toegekend, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. In voormelde informatie van de Griekse asielinstanties wordt overigens gesteld dat volgens hun elektronische database verzoekende partij niet om een verlenging van haar verblijfstitel heeft gevraagd, waardoor zij bezwaarlijk zonder meer kan voorhouden dat een verlenging ervan niet mogelijk zou zijn. In weerwil van wat in het verzoekschrift op algemene wijze wordt voorgehouden, is de commissaris-generaal er niet toe verplicht om (expliciet(e)) informatie te verstrekken betreffende de mogelijkheden en voorwaarden van hernieuwing van de Griekse verblijfstitels van verzoekende partij en haar kinderen en om na te gaan of zij die voorwaarden effectief vervullen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt immers als enige voorwaarde dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan het de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals het verrichten van enig

voorafgaand onderzoek of analyse met betrekking tot de algemene situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, noch om bijvoorbeeld exact te duiden hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoekende partij er toegang zou kunnen krijgen tot bepaalde basisvoorzieningen of op welke wijze men zijn/haar verblijfstitel er kan verlengen/vernieuwen.

3. Griekenland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Griekenland verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Griekenland geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

4.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet, laat staan in concreto in op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en die van haar kinderen en haar/hun leefsituatie in Griekenland wordt vastgesteld. Ze betwist niet dat zij voor de incidenten met haar kinderen die volgens haar een voorbode waren van een ontvoering nooit een beroep heeft gedaan op de Griekse autoriteiten. Ze ontkent evenmin dat ze er niet aan heeft gedacht om zich elders in Griekenland te vestigen buiten Athene, waar ze zich niet veilig voelde. Daarnaast laat ze hetgeen de commissaris-generaal pertinent met betrekking tot de door haar voorgehouden moeilijkheden op het vlak van onderwijs voor haar kinderen heeft vastgesteld ongemoeid. Verzoekende partij ontkent evenmin na het verkrijgen van haar beschermingsstatus niet meer naar het ziekenhuis te zijn gegaan. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland, waar ze in Athene verbleef waar zij enkele malen verhuisde, toegang had tot o.a. huisvesting en de gezondheidszorg. Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing voorts op goede grond opgemerkt dat er geen aanwijzing is en verzoekende partij niet aantoont dat zij in Griekenland (voor haar kinderen) geen toegang tot onderwijs heeft. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat zij met psychologische problemen kampt, legt zij hier geen attest van voor en dient hoe dan ook herhaald dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland toegang had tot en gebruik kon maken van de medische zorg.

4.5. Landeninformatie, zoals de informatie van RSA, Amnesty International en UNHCR waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Een dergelijke algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland en het racisme, de discriminatie en vreemdelingenhaat waarmee zij worden geconfronteerd, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

4.6. Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

Daar de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS